

MIEHEKSI JA NAISEKSI HÄN HEIDÄT LOI

Homosuhteet haastavat kristillisen ihmiskäsityksen

Päivi Räsänen

Tämän vihkon ovat lahjoittaneet:

LUTHERAN HERITAGE FOUNDATION

51474 Romeo Plank Road

Macomb, MI 48042

USA

www.lhfmissions.org

SUOMEN LUTHER-SÄÄTIÖ

PL 127

00101 Helsinki

www.luthersaatio.com

Artikkelin on kirjoittanut lääkäri, kansanedustaja Päivi Räsänen.

Myllypaino, Leväsjoki 2004

JOHDANTO

“Minun Jumalani ei ole tuomion Jumala.” “Minun kristilliset arvoni merkitsevät rakkautta ja suvaitsevaisuutta, ei homosuhteesta elävien tuomitsemista.” “Minun Jumalani ei kertonut rakkaudella olevan ehtoja.” “Minun Raamatussani ei tuomita homoseksuaaleja.” Taannoinen keskustelu parisuhdelaista kirvoitti tällaisia uskontunnustuksia niin Eduskunnan istuntosalissa kuin lehtien sivuilla.

Aikamme ihminen on perin juurin individualisti. Hän pidättää itsellään oikeuden linjata oikean ja väärän rajan. Hän haluaa myös itse määritellä, millainen Jumala on. Jumalan Sana saa silloin väistyä, kun ihmisen oma sisäinen valo puhuu. Jos Raamattu ei joltakin osin mahdu oman ajattelun raameihin, sellaiset kohdat joutuvat leikattaviksi pois.

Kirkon sisällä syntyneen homoseksuaalisia suhteita puoltavan Yhteysliikkeen keulakuvaksi noussut Raija Sollamo myönsi eduskunnassa SETA:n järjestämässä seminaarissa, että Raamatusta ei löydy yhtään kohtaa, jossa osoitettaisiin hyväksyntää homoseksuaaliselle elämänmuodolle. Itse asiassa Raamatun etiikka juuri tässä kysymyksessä on vastustamattoman selkeä. Homoseksuaalisia suhteita pidetään selvästi Jumalan luoman seksuaalisuuden vastaisena toimintana, ei pelkästään Vanhassa testamentissa, vaan vielä voimakkaammin Uudessa testamentissa. Yhteysliikkeen piirissä ei kuitenkaan katsota Raamatun ohjeiden enää soveltuvan tähän aikaan.

Eikö kristillisyydessä olekaan keskeisintä rakkaus ilman ehtoja? On varmasti, mutta Jumalan ääretön rakkaus ei ole ristiriidassa hänen asettamansa elämänjärjestyksen kanssa. Päinvastoin, siksi me armoa tarvitsemmekin, että olemme rikkoneet Jumalan tahtoa vastaan.

Minäkin olisin vuosien varrella saksinut Raamatustani pois monta kohtaa, jos minut olisi valtuutettu rakentamaan oman oikeustajuni mukainen kuva Jumalasta. Olen havainnut, että tämä kertoo vain siitä, miten rajoittunut ja vääristynyt oma ymmärrykseni on. Jumalan sanan ohjaukseen taipunut ihminen hämmästyä aina uudestaan, miten juuri vaikeasti ymmärrettävät Raamatun opetukset sisältävät Jumalan syviä viisauksia.

Omatekoinen “jumala” on kiva kapistus siihen asti, kun ihminen alkaa

toden teolla tarvita Jumalaa. Häden päivänä itse tehdystä jumalasta ei ole apua. Minulle Raamattu tuli kalliiksi aarteeksi sinä päivänä, kun säikähdin syntisyyttäni ja tajusin olevani syöksykierteessä kohti kadotusta oman uskonnollisuuteni turvin. Ymmärsin, että jos Jumala on, Hän itse ilmoittaa itsensä ja tahtonsa valitsemallaan tavalla. Jos en voi luottaa Raamattuun elävän Jumalan sanana, en voi olla varma syntieni sovituksesta ja pelastumisestani. Kuinka voisin uskoa Raamatun ihanimman viestin Jeesuksen sovituskuolemasta ja historiallisesta ylösnousemuksesta, jos luulen Raamatun olevan täynnä ajallemme sopimatonta sanomaa? Ja mihin ylipäänsä tarvitsisin ristiinnaulittua ja ylösnoussutta Herraa, jos Jumala ei ole tuomion Jumala, joka pyhydessään ei hyväksy syntiä?

“Minun jumalastani” on tullut tämän ajan epäjumala. Miten toisenlainen onkaan Jumala, jota Jeesus opetti rukoilemaan: “Isä meidän, joka olet taivaissa!” Ei ole sattumaa, että Häntä rukoillaan me-muodossa. Jumala on koko seurakunnan - meidän Jumalamme. Hän ei ole minun mielikuvitukseni, ylivertaisen oikeustajuni ja toiveitteni jumala, vaan elävä, ainoa, kaikkivaltias Jumala, joka on taivaassa.

1. VAIKUTUKSET YHTEISKUNNASSA

ARVOJEN MUUTOS HEIJASTUU LAINSÄÄDÄNTÖÖN

Elämme historian vaihetta, jossa kristillisen kulttuurin vaikutus yhteiskuntaan on ohennemassa. Yhteiskunnan moniarvoistuessa joudumme kiihdyvästi tilanteisiin, joissa samanlaisilta kuulostavat tavoitteet tarkoittavatkin toistensa vastakohtia. Se, mitä joku kutsuu tasa-arvoksi, on toisen mielestä syntiä. Se, mitä joku pitää rakkautena, näyttää toisen mielestä suvaitsemattomuudelta.

Suunta haastaa kristityt pohtimaan, mihin he perustavat omat eettiset kannanottonsa ja miten he niitä perustelevat. Mikä asema Raamatulla, Jumalan erityisellä ilmoituksella, on muodostettaessa yhteiskunnallisia kannanottoja tai etsittäessä oikean ja väärän rajoja?

Kaikki eettiset valinnat perustuvat joidenkin arvojen ja maailmankatsomusten varaan. Mikään linjavalinta ei ole eettisesti neutraali. Olemme useissa ihmisyyttä ja perhettä koskevissa kysymyksissä tienhaarassa, jossa joudumme valitsemaan joko kristillisen arvoperustan tai sen torjuvan trendin.

Mitä kauemmas yhteiskunta irrottautuu kristillisestä etiikasta, sitä suuremmaksi nousee tarve tarkistaa luonnollisen moraalilain päätelmiä erityisen ilmoituksen, Jumalan sanan valossa. Ihminen on syntiinlankeemuksen seurauksena moraalisesti turmeltunut, minkä vuoksi hän on taipuva vääntämään luonnollisen moraalilain ajamaan omia itsekkäitä etujaan.

Oikeusministeriö asetti joulukuussa 1997 työryhmän selvittämään “samaa sukupuolta olevien kumppaneiden yhteiselämään liittyvien epäkohtien poistamiseksi tarpeelliset lainsäädäntötoimenpiteet”. Mietintö valmistui toukokuussa 1999. Siinä ehdotettiin, että samaa sukupuolta oleville annettaisiin mahdollisuus virallistaa parisuhteensa. Hallitus teki asiasta mietinnön pohjalta lakiesityksen joulukuussa 2000. Laki virallistetusta parisuhteesta hyväksyttiin eduskunnassa 28.9.2001 äänin 99 puolesta, 84 vastaan. Televisiokamerat ja lehdistö olivat paikalla ja kansa sai seurata, kun maaliskuussa 2002 ensimmäiset homoparit virallistivat suhteitaan maistraateissa. Uusi lainsäädäntö toi virallistetuille homopareille soveltuvin osin samat oikeudet ja velvollisuudet kuin aviopareille.

Homoliittojen hyväksyntä merkitsi tosiasiaassa syvällisempää arvomuutosta kuin silloin haluttiin tunnustaa. Kun samaa sukupuolta olevien parisuhteet rinnastettiin avioliittoon, avattiin kehitys, jota on vaikea pysäyttää. Parisuhdelain käsittelyn aikana kirkolle ja seurauksista huolestuneille kristityille vakuutettiin, että kirkko saa pitää omat arvonsa ja näkemyksensä homoseksuaalisuudesta. Pian lain hyväksymisen jälkeen kirkkoa ryhdyttiin varoittamaan homoliittoon aikovien työntekijöittensä syrjimisestä perusoikeuksiin vedoten.

Useat kansanedustajat hyväksyivät homoliiton sillä ehdolla, että uusi perhemuoto ei koskisi lapsia. Kuitenkin hallitus edellytti samanaikaisella ponnella homoparien adoptio-oikeuden lainsäädännön valmistelua. Hallitus ryhtyi valmistelemaan myös esityksiä lesboparien hedelmöityshoidoista. Parisuhteen rekisteröimismahdollisuus oli homoseksuaalien asiaa ajavien välitavoite.

AVIOLIITON OLEMUS

Perheen perusteiden muutos ei ole yhteiskunnallisesti vähäpätöinen kysymys. Muutos ei kosketa vain muutamaa pariskuntaa, vaan syvästi koko yhteiskuntaa. On itse asiassa vaikea keksiä yhteiskunnallista pyrkimystä, joka yhtä voimakkaasti osuisi yhteiskunnan perustusten ytimeen kuin samaa sukupuolta olevien liitto. Sen vuoksi lainsäädännön uudistus herätti poikkeuksellisen voimakkaita tunteita puolesta ja vastaan.

Avioliitto on ihmiskunnan historian vanhin sopimus. Se on edelleen yhteiskunnan merkittävin oikeudellinen sopimus. Avioliitto on olemukseltaan ja luomisjärjestyksen mukaan aikuisen miehen ja aikuisen naisen välinen liitto. Heteroseksuaalinen aviosuhde sisältää sukupuolisuuden rikkauten ja ytimen: miehen ja naisen erilaisuudesta nousevan jännitteen sekä periaatteellisen mahdollisuuden yhteisiin lapsiin. Homoseksuaalisesta suhteesta sekä muista seksuaalisista poikkeavuuksista nämä puuttuvat.

Avioliitolla tulee olla sen ainutlaatuisten tehtävien vuoksi yhteiskunnassa erityisasema. Valitettavasti piispainkokous ei omaa lausuntoa antanut. Kirkkohallituksen lakiesityksestä antamassa kannanotossa todettiin: “Kirkkohallituksen mielestä avioliiton asettaminen suosituimmuus-

asemaan tukee tasapainoista elämää ja yhteisöllistä kokonaisuutta. Miehen ja naisen välinen avioliitto on seksuaalisuuden perusmalli ja valtuus, ja sen varassa yhteiskunnan jatkuvuus on mahdollista. Avioliittoon perustuva perhe on sellainen ihmiskuntaa kannatteleva perusinstituutio, jonka tukeminen on kokonaisedun kannalta tarpeellista ja hyödyllistä.” Lakiesityksen filosofinen lähtökohta oli aivan toinen. Siinä nähtiin epäkohtana, että “samaa sukupuolta olevien kumppaneiden muodostamat parit jäävät täysin avioliittoa ja aviopuolisoita koskevan sääntelyn ulkopuolelle”.

Kirkkohallituksen lausunnossa korostettiin, että yhteistalouksien asemaa säätelevää lainsäädäntöä ei tule kehittää erityisen seksuaalisen poikkeavuuden pohjalta. Jos haluttaisiin selkeyttää esimerkiksi mahdolliseen yhteiselämän päättymiseen liittyviä ongelmia, lainsäädännön tulisi koskea myös sisarusten tai ystäväysten muodostamia yhteistalouksia. Näissä tapauksissa yhteisasumisen perustana ei olisi seksuaalisuhde.

PERHEARVOJEN MURROS

Avioliittoa ja perhettä koskeva lainsäädäntö ei ole koskaan arvoneutraalia. Se on vahvasti sidoksissa niihin yhteiskunnallisiin arvoihin, joiden pohjalle yhteiskuntaa halutaan rakentaa. Emme esimerkiksi hyväksy moniavioisuutta, lähisukulaisten avioliittoja tai lapsiavioliittoja - arvojemme vuoksi.

Perhe (äiti ja isä) on yhteiskuntamme tärkein yksikkö, ja avioliitto on lähtökohtaisesti turvallisin malli perheen yhteiseloon. Perheiden hyvinvointi määrittää yhteiskunnan hyvinvoinnin. Perheiden onnellisuuteen liittyy myös aikuisten vastuullinen seksuaalisuus. Länsimainen yhteiskunta on käynyt läpi suuren seksuaalieettisen murroksen viimeisten vuosikymmenten aikana. Seksuaalinen vapaus on osaltaan laskenut parisuhteeseen sitoutumista, mistä erityisesti lapset ovat joutuneet kärsimään.

Avioliiton lainsäädäntöä ei ole tarkoitettu tunteen sinetiksi ja rakkauksen vakuudeksi, vaan yhteiskunnan jatkuvuuden turvaajaksi. Avioliitto on perheen tukiverkko, jonka tehtävä on ennen muuta taata lapsille pysyvä henkinen koti ja kestävä ihmissuhteet. Perheiden kriisit ovat toki käytännössä jo heikentäneet avioliittoinstituutiota yhteiskuntamme perusta-

na. Perheiden hyvinvointia ei kuitenkaan korjata heikentämällä edelleen avioliiton asemaa.

Perhekäsityksen muuttaminen koskemaan myös samaa sukupuolta olevia pareja merkitsee irtautumista avioliiton perhekäsityksen kristillisistä juurista, siitä perustasta, joka luetaan kirkollisen vihkimisen yhteydessä: “Sen tähden mies luopukoon isästänsä ja äidistänsä ja liityköön vaimoonsa, ja he tulevat yhdeksi lihaksi.” Tälle perustalle on mahdotonta sovittaa kahden miehen tai kahden naisen keskinäistä suhdetta.

Muista pohjoismaista löytyy jo useiden vuosien ajalta kokemuksia samaa sukupuolta olevien virallistetun suhteen vaikutuksesta yhteiskuntaan. Homosuhteista puhuttaessa on otettu käyttöön avioliiton terminologia, kuten häät, vihkiminen tai aviopuoliso. Perhekäsityksen muutos näkyy koulujen perhekasvatuksessa, jossa opetetaan, että täysi-ikäisenä voi mennä naimisiin eri tai samaa sukupuolta olevien kanssa. Homopareja on siunattu kirkoissa. Tanskassa ja Ruotsissa puuhataan jo lainsäädännön ja ohjeistuksen laajennusta homoparien adoptio-oikeuteen, lapsettomuushoitoihin ja kirkolliseen vihkimiseen.

Pidän täysin mahdollisena, että homoseksuaalisuus voi lisääntyä, kun sitä lainsäädännön tasolla suositaan heteroseksuaalisen aviosuhteen rinnalla. On erikoista väittää, ettei ympäröivällä kulttuurilla ole mitään vaikutusta homoseksuaalisuuden esiintyvyyteen. Esimerkiksi klassisen ajan kreikkalais-roomalaisessa kulttuurissa pederastia eli poikarakkaus ja homoseksuaalisuus olivat yleinen ilmiö. Miesten homoseksuaalisuus hyväksyttiin yleisesti ja sitä myös esiintyi paljon. Toki homoseksuaalisuutta esiintyy niissäkin kulttuureissa, joissa siihen suhtaudutaan torjuvasti. Silti on perusteetonta väittää, että sen esiintyvyys olisi vakio kulttuurista riippumatta.

LASTEN JA NUORTEN ASENNEKASVATUS

Samaa sukupuolta olevien parisuhteen rinnastaminen avioliittoon tuo uusia haasteita lasten kasvattamiseen. Koulujen perhekasvatuksen ja median välityksellä lapsille annetaan viesti monimuotoisesta seksuaalisuudesta. Homoseksuaalisuus normalisoidaan. Homohäitä televisiosta seuratessaan pienikin lapsi oivaltaa, että aikuisena on mahdollista mennä naimisiin eri tai samaa sukupuolta olevien kanssa.

Tämä voi lisätä etenkin varhaisnuorten hämmennystä, joiden seksuaali-identiteetti on usein vielä epävarma, mutta seksikokeilut alkavat kuitenkin varhain. Vuonna 1991 yli 34 000 koululaisella tehty tutkimus kertoi, että 12-vuotiaista 25,9 % oli epävarma seksuaalisesta identiteetistään. 18-vuotiaista epävarmoja oli enää viisi prosenttia. Tässä iässä vain joka sadas kuvasi itsensä homoseksuaalina tai biseksuaalina. Valtaosa aiemmin seksuaali-identiteetiltään epävarmoista kehittyi heteroseksuaaleiksi. Mitä varhaisemmassa vaiheessa nuorella on homoseksuaalisia kokemuksia, sitä vaikeampaa tutkimusten mukaan tästä taipumuksesta on myöhemmin päästä eroon.

Varhaisnuorten ja nuorten saaman seksuaalikasvatuksen taso on tällä hetkellä luvattoman heikkoa. Niin mediasta kuin koulusta saadun valistuksen sisällöstä puuttuvat avioliiton, uskollisuuden ja sitoutumisen arvot. Seksuaalisen vastuun käsite rajoittuu kondomin käytön muistamiseen. Eräs koululaisille tarkoitettava opas tiivistää sanoman: “Ei tarvitse olla rakastunut harrastaakseen seksiä. Seksistä voi iloita ilman sen kummempia sitoumuksia. Kuuma romanssi voi syntyä, huipentua ja loppua puolesta tunnissa.” (Kumisutra) Seksuaaliarvojen romahdus on aiheuttanut nuorille paineen varhaisiin seksikokemuksiin, joilla mitataan omaa normaaliutta.

Nykyisen arvoköyhän, pinnallisen ja seksikokeiluihin yllyttävän seksuaalivalistuksen yhdistyminen homosuhteiden yleiseen hyväksyttynä esittämiseen on erityisen vaarallinen yhdistelmä. Jos pinnalliseen seksuaaliseen arvopohjaan yhdistetään viesti siitä, että yhteiskunnan kannalta on yhtä toivottavaa avioitua myöhemmin joko omaa tai toista sukupuolta olevan kanssa, tällä rohkaistaan selvästi myös varhaisiin homoseksuaalisiin kokeiluihin. Tämä avaa väylän myös seksuaaliseen hyväksikäyttöön, jossa aikuisten miesten on helpompi saada seksikontakteja alaikäisiin poikiin.

HOMOSEKSUAALISUUS SYNNYNNÄISTÄ?

Usein homoseksuaalien “oikeuksia” puolustavat tahot kysyvät, mitä väliä yhteiskunnan arvomuutoksella on. Vaikka homoliitot uhkaisivatkin avioliittoja, mitä pahaa siitä voi seurata? Mitä pahaa voi olla

siitä, että toteuttaa homoseksuaalisuuttaan?

Perimmiltään on kysymys siitä, onko homoseksuaalisuus neutraali olotila vai negatiivinen kehityshäiriö ihmisen itsensä kannalta. Jos kyseessä on jälkimmäinen vaihtoehto, homoseksuaalien “oikeuksien” puolustaminen vahingoittaa näitä ihmisiä edelleen. Tämän lisäksi homoseksuaalien oikeuksien ajaminen edistää yhteiskunnan arvomurrosta, mikä ei ainakaan tue ihmisten kasvua tasapainoiseen aviosuhteeseen.

Virallistettua homosuhdetta perusteltiin sillä, että homoseksuaalisuus olisi synnynnäinen ja muuttumaton ominaisuus. Eräs homoliittojen puolesta puhunut kansanedustaja jopa esitti, että meissä kaikissa asuisi seksuaalisen suuntautumisen kaksi puolta, joista toinen on enemmän tai vähemmän esillä.

Lääketieteellisissä tutkimuksissa ei ole saatu mitään todisteita väitteille, että homoseksuaalisuus olisi geneettistä, periytyvää tai synnynnäistä. Puheet homoseksuaaligeenien löytymisestä ovat osoittautuneet poikkeuksetta vääriksi. Toisaalta on totta, että homoseksuaaliksi harvoin tietoisesti ryhdytään. Seksuaalisesti poikkeava tunne-elämä on harvoin tahallinen, ihmisen itsensä valitsema tai aiheuttama tila. Sen taustalta voidaan löytää niin varhaislapsuuden kuin murrosiän psykoseksuaaliseen kehitykseen liittyviä häiriöitä. Esimerkiksi seksuaalisesti hyväksikäytettyjen lasten riski kehittyä homoseksuaaliksi on muita suurempi.

Homoseksuaalinen taipumus ei ole sinänsä mielenterveysongelmaan tai fyysiseen sairauteen verrattava ominaisuus. Sen sijaan tieteellinen todistusaineisto osoittaa vastaansanomattomasti, että homoseksuaalisuus on psykoseksuaalisen kehityksen häiriö. Ne, jotka väittävät homouden olevan luonnollinen, “terve” seksuaalisuuden variaatio, mitätoivivat perhetaus-tutkimusten todistusarvon poliittisista syistä. Homoaktivistien painostuksen ansiosta poliittiset tavoitteet ovat syrjäyttäneet tieteelliset faktat.

Seksuaalisen orientaation muutos on myös mahdollinen. Huomattava osa lesboista on elänyt aiemmin heteroseksuaalisissa suhteissa. Lesboaktivisti Paula Kuosmanen on todennut artikkelissaan “Lesboäidit ja lapset=lesboperhe?”: “Suomessa tyypillisin lesboperhemuoto on uusperhe, jossa lasten biologinen äiti on hankkinut lapsensa perinteisessä heteroliitossa ja vasta myöhemmin perustanut uusperheen toisen lesbon kanssa.” Jos taipumus voi muuttua heteroseksuaalisuudesta homoseksu-

aalisuuteen, miksei se voisi muuttua toiseenkin suuntaan? Seksuaalisen identiteetin eheytyminen kohti normaalia heteroseksuaalista tunne-elämää on mahdollista, jos ihminen on itse motivoitunut ja halukas hoitoon.

Seksuaalisten vähemmistöjen tasa-arvoa ajava yhdistys SETA ei edusta kaikkia homoseksuaalisesti tuntevia ihmisiä, sillä eräät homoseksuaalit kokevat sen ideologian kovin vieraaksi itselleen. Monet homoseksuaalit henkilöt ovat saaneet elämäänsä tukea ja rohkaisua sielunhoidossa ja terapiassa tapahtuneen seksuaalisen identiteetin eheytyksen kautta.

HOMOSEKSUAALIN OIKEUS RAKASTAA?

Eikö homoseksuaalilla ihmisellä ole oikeutta rakkauteen? Emmekö luota homoseksuaalien kykyyn rakastaa? Aivan varmasti homot pystyvät rakastamaan siinä missä heterotkin. Lähimmäisenrakkauden tulisi kuulua kaikkiin ihmissuhteisiimme niin eri kuin samaa sukupuolta olevien kesken. Mies voi rakastaa miestä ja nainen naista.

Homosuhteessa tai avioliitossa ei ole kysymys pelkästä lähimmäisenrakkaudesta vaan myös seksisuhteesta. Terveessä ihmisyydessä seksi ei kuulu mihin tahansa ihmissuhteeseen. Rakkaus ei tarkoita samaa kuin rakastuminen. Eroottisen rakastumisen olemukseen kuuluu, että ihminen seksualisoi sen, mikä on omalle identiteetille vierasta, “toista kuin minä”. Homoseksuaalisten ihmisten kehityksessä voidaan usein jo varhaisesta vaiheesta lähtien nähdä vierautta omalle sukupuolelle, jolloin ihminen etsii oman sukupuolensa vieraalta tuntuvaa mysteeriä toisesta samaa sukupuolta olevasta henkilöstä.

YKSILÖN VAPAUS VASTAAN YHTEISKUNTA

Kun homopareja kuitenkin esiintyy, eikö lainsäädännön tulisi mukautua uusiin ilmiöihin? Keskusteluissa jotkut homoliiton puoltajat vetosivat siihen, ettei eduskunnasta käsin voida päättää, millaisia perheitä arjessa syntyy. Väitetään, että homoliitto on jokaisen yksityisasia ja samalla homoliitoille halutaan lain tukea.

Myös omasta mielestäni lainsäädännön ei tule liiaksi tunkeutua ihmisten yksityiselämään. Lainsäädännön merkittävä tehtävä on kuitenkin ohjata

yhteiskunnan elämää sellaiseen suuntaan, jota pidetään oikeana ja hyvänä. Nuorten varhaisista seksi- ja avosuhteistakaan ei ole tehty sitä johdopäätöstä, että avioliitto avattaisiin alaikäisille. Rinnakkaisten suhteiden aikana ei pidetä tarkoituksenmukaisena sallia moniavioisuutta.

Avioliitto tai siihen rinnastettava virallistettu parisuhde ovat julkisia, koko yhteiskuntaa koskettavia instituutioita. Virallistetun parisuhteen lainsäädäntöä haluttiin juuri siksi, että homosuhteet eivät jäisi pelkiksi yksityisasiaksi, vaan saisivat julkisen ja oikeudellisen sopimuksen myötä myös yhteiskunnallista hyväksyntää. Helsingin Sanomissa julkaistussa artikkelissa homoaktivisti Ulf Månsson tiivistä ajatuksen: “Parisuhteen virallistaminen merkitsee paljon muutakin kuin taloudellista sitoutumista. Ennen kaikkea se merkitsee yhteiskunnallista hyväksymistä ja asennemuokkausta.” Parisuhdelain tavoitteena on vaikuttaa yhteiskunnan asenteisiin, jotta homoseksuaalinen suuntautuneisuus tunnustettaisiin heteroseksuaalisuuden rinnalle tasavertaiseksi tavaksi toteuttaa seksuaalisuutta. Sillä pyritään poistamaan ympäristön syyllistävät asenteet ja homosuhteisiin liittyvä syyllisyys.

HETEROGEENINEN HOMOKULTTUURI

Seksuaalisten vähemmistöjen tasa-arvoa ajava yhdistys SETA edustaa homoseksuaalien lisäksi laajaa kirjoa muitakin seksuaalisia poikkeavuuksia, esimerkiksi biseksuaaleja. On huomattava, että homokulttuuri on osa seksuaalisen poikkeavuuden kokonaisuutta ja myös itsessään moninainen.

Homoseksuaalisuuden harjoittamisessa on erotettavissa kaksi päälinjaa: irtosuhteet homoyhteisössä ja pysyvä parisuhde. Irto- ja avosuhteet laillistettiin rikoslain muutoksilla vuonna 1971 ja parisuhteen rekisteröiminen maaliskuussa 2002. Homoyhteisön yleisimpänä mallina vaikuttavat irtosuhteet ja vaihtuvat parisuhteet. Tämän voi väittää olevan seurausta pitkään länsimaisessa kulttuurissa homoihin kohdistuneesta syrjinnästä. Itse näen kuitenkin, että tämä osoittaa jotain myös homoseksuaalisten ihmisten rikkinäisyydestä. Rikkinäisyyttä ei välttämättä itse huomaa tai sitä ei halua tunnustaa ja tämä pätee kaikkiin ihmisiin. Esimerkiksi syrjähyppyjä harrastavat tai työnarkomaanit eivät useinkaan tunnusta välittömiä tarpeitaan tyydyttäessään tekevänsä väärin itseä ja muita

kohtaan, ainakaan nykyisten arvojen vallitessa.

Heteroita koskien irto- ja avosuhteet ilmentävät pelkoa sitoutumista ja vastuunottoa kohtaan. Homosuhteiden rekisteröimistä on ajettu parisuhteen pysyvyydellä: olisi parempi kannustaa homoja sitoutumaan. Hyvää päämäärää ajetaan väärässä asiassa. Sitoutuminen on tärkeä asia inhimillisessä elämässä, mutta homoseksuaalisuuden harjoittaminen myös pysyvässä parisuhteessa on vahingollista oman itsensä, kumppanin ja ehkä myös muiden läheisten ihmisten kannalta.

HOMOLIITOT IHMISOIKEUSKYSYMYKSIÄ?

Homoliittojen virallistaminen on arvokysymys, ei ihmisoikeuskysymys. Ihmisoikeusnäkökulma edellyttää, että jokaista ihmistä kohdellaan samanarvoisena kansalaisena riippumatta seksuaalisesta suuntautumisesta. Ihmisoikeusnäkökulma ei edellytä samaa sukupuolta olevien avioliittoja. Perusoikeuksissamme aivan oikein kielletään ihmisten syrjittäminen muun muassa seksuaalisen taipumuksen vuoksi, mutta tämä ei edellytä poikkeavien suhteiden nostamista avioliiton asemaan. Perustuslakissamme kielletään myös syrjintä uskonnollisen vakaumuksen vuoksi, mutta se ei edellytä avioliittolainsäädännön muuttamista moniavioisuuden sallivaksi, vaikka esimerkiksi islamilainen vähemmistö vaatisi sitä ihmisoikeuksiinsa tai yksityiseen seksuaalieettiseen normistoonsa vedoten.

Kristillisen ihmiskäsityksen mukaan jokainen ihminen on seksuaalisesta suuntautumisestaan riippumatta tasavertainen ja yhtä arvokas. Ihmisten keskinäinen tasavertaisuus ei kuitenkaan merkitse seksuaalisen käyttäytymisen tasavertaisuutta. Erilaiset tavat toteuttavat seksuaalisuutta eivät ole suinkaan moraalisesti samanarvoisia.

HOMOPARIEN ADOPTIO-OIKEUS?

Homoseksuaalien avioliittoon rinnastetut parisuhteet muuttavat väistämättä käsitystä perheestä myös vanhemmuuden näkökulmasta. Samaa sukupuolta olevien pariin oikeudesta adoptoida lapsi tai saada lapsettomuushoitoja valmistellaan esityksiä. Äiti ja isä lapsen vanhempina korvattaisiin kahdella lesboäidillä tai kahdella homoäidillä. Lesbopariin tai

yksinäisten naisten lapsettomuus ei ole sairaus, vaan luonnollinen olotila. Lapsettomuuden hoitoon tarkoitettua lääketieteellistä apua käyttäminen näissä tilanteissa ei ole perusteltua. Tilanteita, joissa lapselta puuttuu isä, ei pidä ryhtyä keinotekoisesti tuottamaan. Isän puutteesta kärsiviä lapsia kasvaa yhteiskunnassamme muutenkin jo valittavan paljon.

Jokainen tälle planeetalla syntynyt ihminen, yhtä siunattua poikkeusta lukuun ottamatta, on saanut syntynsä biologisesta isästä ja äidistä (Jeesus syntyi, Adam ja Eeva luotiin). Sellaista tilannetta ei ihmiskunnan historiasta tunneta, joissa kaksi naista tai kaksi miestä olisivat kyenneet keskenään lisääntymään. Luonto ei siis tuota vahingossakaan tilannetta, jossa lapsella olisi kaksi äitiä tai kaksi isää. Sukupuolineutraali vanhemmuus ei korvaa luomisjärjestyksen mukaista äitiyttä ja isyyttä.

Lasten saaminen ei ole viime kädessä naisen tai miehen ihmisoikeus, mutta lapsella tulisi olla oikeus omassa arjessaan molempiin vanhempiin, äitiin ja isään. Isän merkitystä ei saa kutistaa sukusolujen luovuttajaksi. Tämä on outo signaali aikana, jolloin isiä muutoin pyritään rohkaisemaan vastuuseen jälkeläisistään. Jos isä ei tuo mitään lisäarvoa lasten hoitoon ja kasvatukseen, millä perusteilla heitä huudetaan vastuuseen perheestään? Tutkimusten mukaan läheinen isä parantaa tyttöjen koulumenestystä, ehkäisee masennusta ja lisää poikien sosiaalisuutta ja ehkäisee aggressiivisuutta.

Lainsäädännöllä on kautta aikojen pyritty mahdollisuuksien mukaan turvaamaan isä lapselle. Nyt on jopa pohdittu sitä, voisiko lapsi aivan lähtökohtaisesti, juridisesti olla tyystin isätön, niin että hänellä olisi kaksi äitiä ja biologinen isä jäisi vain siemenen luovuttajan asemaan.

Kuitenkin elävä elämä osoittaa, että isättömyys on meidänkin aikamme tragedia. Ehkä riipaisevin kokemus tästä tuli eräältä yli 80-vuotiaalta naiselta joka edelleen jatkaa taisteluaan tulla tunnustetuksi jo 50 vuotta sitten kuolleen miehen tyttäreksi. Perinnöstä tai rahasta ei tässä tapauksessa ollut kyse, vaan hänen elämänsä suurin toive olisi saada lupa kutsua sitä miestä isäkseen, joka on ollut kuolleen jo puoli vuosi sataa.

2. RAAMATTU JA KIRKKO

MUUTTUNUT LAINSÄÄDÄNTÖ JA SUOMEN EVANKELIS-LUTERILAINEN KIRKKO

Kirkon sisällä on törmätty yhteiskunnallisen lain ja Raamatun periaatteiden väliseen ristiriitaan. Kumpaa sen tulisi noudattaa: valtion perustuslakia vai kirkon opin ylintä ohjetta, Raamattua? Jo ennen parisuhdelain hyväksyntää kävi ilmeiseksi, että lain voimaantumisen jälkeen homoseksuaalisten suhteiden hyväksyntään liittyvät paineet tulevat kohdistumaan Suomen evankelis-luterilaiseen kirkkoon. Monet parisuhdelain hyväksynnän kannalle kallistuneet kansanedustajat vakuuttivat, että kirkolla tulee jatkossakin olla oikeus pitäytyä Raamatun perheopetukseen myös suhteessa homoseksuaalisuuteen. Taistelu kirkon sisällä oli kuitenkin jo käynnissä. Pieni, mutta äänekkäästi esiintyvä Yhteysliike vaatii, että kirkon työntekijöiden tulisi saada hyväksyntä homoseksuaalisessa suhteessa elämiseensä. Kirkolliskokouksessa jätettiin ehdotus homoparien siunaamiskaavaksi. Välittömästi lain hyväksymisen jälkeen muutamat piispat ohjeistivat työntekijöitään pidättäytymään homoliittojen ja homoparien kotien siunaamisesta.

Suomen perustuslain 18 § edellyttää, ettei ketään saa ilman lakiin perustuvaa syytä erottaa työstä. Jos kirkko haluaa rajoittaa perusoikeuksia, rajoitukset tulee kirjata kirkkolakiin. Tämän vuoksi kirkkolaisissa on esimerkiksi säädös, jonka mukaan kirkon viranhaltijan on oltava kirkon jäsen. Muutoin muslimiksi kääntyneen suntion tai kirkosta eronneen virastotyöntekijän erottaminen virasta voisi olla perustuslain vastaista. Kirkon saatettaisiin tulkita rikkovan perusoikeuksien mukaista työntekijöidensä uskonnonvapautta.

Koska oikeus perheeseen on perustuslaillisesti suojattu, miten kirkko voisi vaatia omia työntekijöitään pidättäytymään homoliitosta, joka on laissa määritelty avioliittoon rinnastuva perhemuoto? Kirkon tulisi mahdollisia riitatilanteita ajatellen säätää kirkkolaisissa samaa sukupuolta olevien parisuhteita koskeva rajoitus työntekijöilleen. Kirkon on kuitenkin vaikea pysyä uskollisena omille arvoilleen yhteiskunnassa, jota normitavat vieraat arvot. Kirkon johto on vaikean valinnan edessä. Vielä 2003

syksyllä asia jätettiin kirkolliskokouksessa ratkaisematta ja odottamaan ajan kulumista.

KRISTUKSEN SANA JA HOMOSEKSUAALIT

Kirkon johdon taholta on pohdittu sitä, löytyykö Raamatusta riittäviä tai selkeitä perusteita ottaa kantaa homoseksuaalisuuteen. On todettu, että jos tietäisimme, mitä Jeesus sanoisi homoseksuaalisuudesta, niin noudattaisimme sitä “tukka putkella”.

Sekä Vanhassa että Uudessa testamentissa on kohtia, joissa käsitellään homoseksuaalisuuden harjoittamista. Jokaisessa kohdassa se on selvästi Jumalan tahdon vastaista. 1. Moos. 19:1-11 Sodomian miehet halusivat maata Lootin luo saapuneet miehet, jotka olivat enkeleitä. Tilanne on uhkaava ja väkivaltainen, ja kaikki osapuolet tietävät, että kyseessä on paha teko (kaupungin miehet sanoivat jakeessa 9 Lootille: “Nyt sinun käy vielä pahemmin kuin noiden miesten!”).

Mooseksen laissa homoseksuaalisuuden harjoittaminen kielletään selväsanaisesti (3. Moos. 18:22): “Älä makaa miehen kanssa, niin kuin naisen kanssa maataan, sillä se on kauhistuttava teko.” Rangaistus oli ankara (3. Moos. 20:20): “Jos mies makaa miehen kanssa niin kuin naisen kanssa maataan, he ovat molemmat tehneet kauhistuttavan teon ja ovat itse ansainneet kuolemansa.”

Jeesus ei yhdessäkään puheessaan tehnyt tyhjäksi Vanhan testamentin lakia, ei myöskään homoseksuaalisuuden harjoittamisen osalta. Seksuaalirikosten esimerkiksi Jeesuksen ja aviorikoksesta tavatun naisen kohtaamisessa (Joh. 8) hän ei tehnyt tyhjäksi aviorikoslakia (“Mene, äläkä enää tee syntiä.”). Jeesus ei tehnyt tyhjäksi rangaistusta, koska hän itse kärsi ristillä myös naisen rangaistuksen (“En tuomitse minäkään.”). Jeesus tarjoaa siis pelastusta jokaiselle meistä, koska me kaikki olemme rikkoneet Jumalan tahtoa vastaan (“Se teistä, joka on synnitön...”). Jeesus ei poistanut lakia, vaan täytti lain (Matt. 5:17,18), oli synnitön ja kuoli syntiemme tähden.

Koko Raamattu on pohjimmiltaan Kristuksen sanaa. Hänen opetuksiinsa eivät ole ainoastaan evankeliumikirjat, vaan myös esimerkiksi apostoli Paavalin kirje Rooman seurakunnalle. Apostoli Paavali pitää homo-

seksuaalisuutta Jumalan luomisjärjestyksen vastaisena (Room. 1:24-32):

Sen vuoksi Jumala on jättänyt heidät mielihalujensa valtaan sellaiseen saastaisuuteen, että he keskinäisissä suhteissaan häpäisevät oman ruumiinsa. He ovat vaihtaneet Jumalan totuuden valheeseen, he ovat kunnioittaneet ja palvelleet luotua eivätkä Luojaa -- olkoon hän ikuisesti ylistetty, aamen. Siksi Jumala on jättänyt heidät häpeällisten himojen valtaan. Naiset ovat vaihtaneet luonnollisen sukupuoliyhteyden luonnonvastaiseen, ja miehet ovat samoin luopuneet luonnollisesta yhteydestä naisiin ja heissä on syttynyt himo toisiaan kohtaan. Miehet ovat harhautuneet harjoittamaan keskenään säädyttömyyttä ja saavat ansaitsemansa palkan.

Koska he eivät ole antaneet arvoa Jumalan tuntemiselle, on Jumala jättänyt heidät arvottomien ajatusten valtaan, tekemään sellaista mikä ei sovi. He ovat täynnä kaikenlaista vääryyttä, halpamaisuutta, ahneutta ja pahuutta, täynnä kateutta, murhanhimoa, riitaisuutta, petollisuutta ja pahansuopuutta, he panettelevat ja parjaavat, vihaavat Jumalaa, ovat röyhkeitä ja pöyhkeitä, rehenteleviä ja pahanilkisiä, vanhemmilleen tottelemattomia, ymmärtämättömiä ja epäluotettavia, rakkaudettomia ja säälimättömiä. Vaikka he tietävät Jumalan säätäneen, että ne, jotka käyttäytyvät tällä tavoin, ovat ansainneet kuoleman, he toimivat itse näin, vieläpä osoittavat hyväksymistään, kun muut tekevät samoin.

Apostoli Paavali näkee homoseksuaalisuuden ilmenemisen ja sen hyväksyttynä pitämisen seurauksena Jumalan kunnioituksesta luopumisesta. Homoseksuaalisuus oli näkyvä ja yleisesti hyväksytty ilmiö Roomassa, jonne Paavali kirjeensä kirjoitti. Lopuksi apostoli hämmästelee niitä, jotka tuntevat Jumalan vanhurskaan säädökseen, ja silti jatkavat luomisjärjestyksen ja Jumalan tahdon vastaisia tekojaan tai "vieläpä osoittavat hyväksymistä niille, jotka niitä tekevät".

Apostoli Paavali osoittaa, että jo yleinen ilmoitus riittää todistamaan ihmisen langenneisuuden Jumalan edessä. Homoseksuaaliset suhteet ovat Paavalin näkemyksen mukaan selkeä esimerkki luomisjärjestyksen vastaisesta käyttäytymisestä. Jos yleiseen oikeustajuun perustuva ymmärryksemme ei olisi synnin vääristämä, pystyisimme luonnostamme oivaltamaan homoseksuaalisuuden luonnonvastaiseksi, vaikka emme olisi kuulleetkaan Raamatusta. Erityisen ilmoituksen, Jumalan Sanan valossa,

suhtautumisessa homoseksuaalisuuteen ei pitäisi olla mitään epäselvää. Paavali viittaa “Jumalan vanhurskaaseen säädökseen”, jonka mukaan “ne, jotka senkaltaisia tekevät, ovat kuoleman ansainneet.”

Toisessa kohdassa Paavali kirjoittaa vielä näin (1. Kor. 6:9,10): “Ettekö tiedä, että vääryudentekijät eivät saa omakseen Jumalan valtakuntaa? Älkää eksykö! Jumalan valtakunnan perillisiä eivät ole siveettömyyden harjoittajat eivätkä epäjumalien palvelijat, eivät avionrikkojat, eivät miesten kanssa makaavat miehet, eivät varkaat eivätkä ahneet, eivät juomarit, pilkkaaajat eivätkä riistäjät.”

Eräät piispat ovat raamatuntulkinnassaan vedonneet siihen, että nykyisin homoseksuaalisuuden synnystä tiedetään enemmän kuin Raamatun kirjoittamisen aikoihin. Totta, tiedämme sen olevan psykoseksuaalisen kehityksen häiriö. Alkoholismin taustalta on puolestaan löydetty geneettistä alttiutta, haitallisia ympäristötekijöitä ja käyttäytymismalleja sekä rikollisen taipumuksen taustalta esimerkiksi yhteys tarkkaavaisuushäiriöön. Tulisiko rikollisuus sallia, jos siihen on pakottava taipumus? Jos kerran homoseksuaalisuus on kehityshäiriö, sen harjoittamiseen ei tule kannustaa.

MINKÄLAISTA HOMOSEKSUAALISUUDEN HARJOITTAMISTA RAAMATTU TARKOITTA?

Toisinaan väitetään, että Raamattu kieltäisi vain miesten alisteisen, hyväksikäyttöön perustuvan homosuhteen. Tällä pyritään osoittamaan, että muunlaista homoseksuaalisuutta ei esiintynyt, tai että Raamattu hyväksyisi kaikki rakkaudelliset ja keskinäiseen kunnioitukseen perustuvat suhteet.

Näille väitteille ei kuitenkaan löydy perusteita Raamatun teksteistä itsestään. Esimerkiksi edellä mainitussa Raamatun kohdassa Room. 1:26-27 sanotaan näin:

Siksi Jumala on jättänyt heidät häpeällisten himojen valtaan. Naiset ovat vaihtaneet luonnollisen sukupuoliyhteyden luonnonvastaiseen, ja miehet ovat samoin luopuneet luonnollisesta yhteydestä naisiin ja heissä on syttynyt himo toisiaan kohtaan. Miehet ovat harhautuneet harjoittamaan keskenään säädöttömyyttä ja saavat ansaitsemansa palkan.

Teksti puhuu miehistä ja naisista, jotka tasavertaisesti (“himo toisiaan kohtaan”) syttyvät himosta samaa sukupuolta olevia henkilöitä kohtaan ja toteuttavat himonsa. On hyvä huomata, että edellä puhutaan todella myös naisista.

Antiikin aikana esiintyi miesten välisten alisteisten seksisuhteiden lisäksi myös sekä miesten että naisten välisiä tasavertaisia seksisuhteita, joita Roomalaiskirjeessä pidetään luomisjärjestyksen vastaisina jumalattomuuden ilmentyminä. Jo antiikin Kreikassa esiintyi miesten välistä rakkautta, joka oli sekä henkistä että fyysistä. Esimerkiksi Platonin mukaan vain miesten välinen rakkaus oli todellista rakkautta. Miehen ja naisen välinen rakkaus ei yltänyt tähän, koska nainen oli henkisiltä kyvyiltään miehen ja eläimen välimaastossa. Siksi naisen ja miehen välinen rakkaus oli hänen mukaansa vain lihallista ja tarkoitettu miehen halujen tyydyttämiseen ja lasten tekemiseen. Homoseksuaalisten suhteiden kirjo näyttää siis olleen yhtä laaja kuin tämän päivän länsimaisessa kulttuurissa. Miksi Paavali olisi tarkoittanut vain alistavaa homosuhdetta, kun hän ei mainitse mitään alistamiseen viittaavaa?

LUONNOLLISTA VAI LUONNOTONTA?

Toisinaan luonnolla perustellaan muiden asioiden ohella myös homoseksuaalisuutta joko luonnolliseksi tai luonnottomaksi. Vapaata seksiä kannattavat hakevat tyypillisesti esikuvansa ihmisen eläimellisestä luonnosta ja ehkä lisäksi myös useiden kumppanien kanssa parittelevista lajeista. Homoseksuaalisuuden hyväksymistä perustellaan sillä, että sitä esiintyy myös eläinkunnassa.

Ihmisen on Raamatun mukaan luomisen perusteella Jumalan kuva. Hänellä on erityisasema luomakunnassa. Ihmisellä on vastuu teoistaan Jumalan edessä, ja erotuksena eläimiin hänelle on mahdollista hillitä halujaan. Ihmisen ei siis tule käyttäytyä eläimellisesti halujensa vietävänä. Toisaalta me elämme Jumalan luomassa maailmassa ja kaikki Jumalan luoma on hyvää. Hän on luonut miehen ja naisen elämän rikkaudeksi myös seksuaalisen nautinnon. Vastuullisessa naisen ja miehen välisessä aviosuhteessa, Jumalan tarkoittamassa viitekehyksessä, seksi on luonnollista.

Syntiinlankeemuksen todellisuus merkitsee sitä, että Jumalan luomis-

työ on monin tavoin turmeltunut. Me emme elä enää täydellisessä ja synnittömässä paratiisissa. Myös Jumalan luoma seksuaalisuus on vääristynyt. Homoseksuaalisuuden esiintyvyydestä ihmiskunnassa ei voi tehdä sitä johtopäätöstä, että homoseksuaalisuus olisi sinänsä Jumalan luomaa.

EVANKELIUMI JA ARMO KUULUVAT KAIKILLE

Kohua herättäneessä *Ecce Homo* –valokuvanäyttelyssä Jeesus esitettiin homoseksuaalien seurassa nykypäiväisissä tapahtumissa. Näyttelyn sanoma oli, että Jumalan rakkaus koskee myös homoseksuaalisuudessa eläviä ihmisiä. Totta, Jumala rakastaa ihan jokaista syntistä ihmistä. Mutta tämä ei tee tyhjäksi sitä, että Jumala haluaa pelastaa ihmisen irti synnistä.

Homoliittojen hyväksyntää vaaditaan usein lähimmäisenrakkauteen vedoten. Raamatun ohjeita pidetään merkittävänä vain siinä määrin kuin niiden noudattaminen toteuttaa lähimmäisen rakkauden periaatetta. Lähimmäisen rakkaus sisältää kuitenkin myös varoittamisen ihmiselle itselleen vahingollisesta toiminnasta. Rakastava lähimmäinen varoittaa ystävänsä heikoille jälle menemisestä aivan samoin kuin homoseksuaalisista teoista.

Paavali rinnastaa synnin tekemisen ja sen hyväksymisen pitäen niitä hätkähdyttävästi yhtä tuomittavina (Room. 1:32). Kirkko on suuressa vaarassa langeta osoittamaan hyväksyntää homoseksuaalisille suhteille. Samaa sukupuolta olevien parisuhteiden siunaaminen tai kirkon työntekijän homoliiton salliminen merkitsisivät jo selkeää hyväksynnän osoittamista näille suhteille. Samalla kirkko menettäisi mahdollisuutensa ulottaa lain ja evankeliumin sanoma homoseksuaaleille. Jumala rakastaa homoseksuaaleja ihmisiä niin paljon, että hän haluaa myös heitä vetää lain sanan kautta Kristuksen yhteyteen ja osallisiksi evankeliumista.

Alkuseurakunta ei mukautunut aikansa yhteiskunnallisiin arvoihin. Kirkon tehtävä on kertoa suomalaisille, miten Jumalan sana suhtautuu homoseksuaalisuuden harjoittamiseen. Kirkko syyllistyy homoseksuaalien syrjintään, jos he eivät saa kuulla Jumalan sanan koko totuutta, joka sisältää niin lain kuin evankeliuminkin. Kirkon tehtävä on myös omalla esimerkillään näyttää, että Jumalaa tulee totella enemmän kuin ihmistä.

Kirkko ei syyllisty syrjintään, jos se uskaltaa käyttää sanaa synti niin homosuhteista kuin muista avioliiton ulkopuolisista sukupuolisuhteista.

Seurakunnissa tulee löytyä enemmän tilaa ja rakkautta niille ihmisille, joiden kipuna on homoseksuaalinen tunne-elämä tai muu seksuaalinen poikkeavuus. Armon sanoma kuuluu kaikille syntisille ja rikkinäisille. Maailmassa ei löydy ketään, jonka miehisuus tai naiseus olisi täydellistä ja eheää.

HAASTE RUKOUKSEEN

Ruotsissa tuli vuoden 2003 alusta voimaan laki, joka koskettaa oikeutta opettaa Raamatun homoseksuaalisuutta käsitteleviä kohtia. Henkilö, joka levittää lausuntoja, joissa homoseksuaalisuutta väitetään synniksi, voidaan tuomita kiihotuksesta kansanryhmää vastaan kahdeksi vuodeksi vankilaan. Jos rikkomus katsottaisiin vähäiseksi tai epäilty suostuisi perumaan puheitaan, hän voisi selviytyä pelkillä sakoilla tai ehdonalaisella.

Oikeusoppineiden tulkinnan mukaan Raamatun tekstien toistaminen historiallisina asiakirjoina ei vielä olisi rikos. Sen sijaan rikoksen tunto-merkit täyttyvät, jos pappi saarnassaan selittää, että Raamatun opetusten mukaan tulee elää myös tänään. Naapurimaan kuulumiset on syytä ottaa vakavasti, sillä Suomi näyttää monessa suhteessa seuraavan perässä - ennemmin tai myöhemmin.

Tulemmeko näkemään uutisia, joissa ruotsalaisia pappeja talutetaan saarnatuolista käsiraudoissa poliisikuulusteluihin? Kuulemmeko viestejä seurakunnista, joissa rukoillaan vankilaan teljetyn paimenen puolesta? Itse asiassa pahinta on, jos Ruotsissa lain voimaan tultua mikään ei muutukaan. Entä jos lainsäätäjä toteaa tyytyväisenä, että laki on osoittautunut tarpeettomaksi hätävarjelukseksi? Eihän papeilla ole mitään pelättävää, jos he eivät ole tähänkään asti opettaneet, että homosuhteet ovat Jumalan tahdon vastaisia.

Onko tällainen lakiehdotus lopulta seurausta siitä, että kirkko on jo monessa kohdin vapaaehtoisesti luopunut Raamatusta? Jos Jumalan Sanan luotettavuus kielletään yhdessä kohdassa, se merkitsee pohjimmiltaan epäilyn kohdistamista itse Jumalaan. Siksi on mahdotonta lakaista maton alle pelastuksen kannalta "kehällisiä" kysymyksiä, jotta seurakuntalais-

ten rauhaisa yhteiselo ei häiriintyisi. Jos kirkko ei pidä kiinni eettisissä kysymyksissä selvistä Jumalan Sanan kohdista, lopulta myös evankeliumin ydin on uhattu.

Perkeleen perimmäisenä tavoitteena on estää syntisen tie Kristuksen luo. Keinot ovat yhtä vanhat kuin ihmiskunnan historia: “Onko Jumala todellakin sanonut?” Eeva tuli tämän kysymyksen kautta petetyksi hirmuisin seurauksin. Asia tuntui silloinkin melko kehälliseltä, olihan kyseessä vain yksi puu muiden joukossa.

Ruotsista saamassani viestissä ihmetellään, miksi kristityt ovat hiljaa. Miksi kukaan ei kutsu rukoukseen tai paastoon? Mitä sanoisimme tänään profeetta Jesajasta, joka Jumalan käskystä kulki kolme vuotta avo-jaloin ja vaatteetta merkinä siitä, miten pakkosiirtolaisia tultaisiin kuljettamaan häpeällisesti takapuolel paljaina? Profeetallista ääntä tarvitsimme tänäänkin. Henkilökohtaisesti toivon, että hätä ei kasva niin suureksi, että tarvitaan Jesajan tyylilajia. Mutta paimenten tulisi uskaltaa tarttua juuri niihin teemoihin, joissa kysellään: “Onko Jumala todellakin sanonut?” Ruotsin terveiset toimikoot kutsuna rukoukseen - niin itsemme kuin ruotsalaisten puolesta.

LOPUKSI

Sain muutama kuukausi sitten sähköpostiviestin, jossa kysyjä ihmetteli sitä, että pidin Raamatun perheopetusta edelleen ajankohtaisena. Hän kysyi: “Jos Raamattu näin harvinaisen yksiselitteisesti kertoo tosiasioita, niin voitko aivan kirkkain silmin väittää uskovasi tarinaan siitä, kuinka meri halkesi taikasauvan iskusta, miten Jeesus ruokki jättimäisen väkijoukon muutamalla kalalla ja parilla leivällä jne. Ja jos aivan tosissasi uskot näitä tarinoita, niin miten voit kenenkään kuvitella ottavan itsesi vakavasti? Ja jos taas et usko, vaan pidät niitä kuvainnollisina esimerkeinä Jumalan voimasta tms., niin miksi Raamattu toimii tietokirjana esim. homo-kysymyksessä?”

Vastasin kysyjälle, että minun mielestäni Raamatun käsittämättömin ihme on kristinuskon keskeisin väite: Jeesuksen ylösnousemus kuolleista. Lääkärin näkökulmasta se on täysi mahdottomuus. Kuollut ei voi herätä henkiin. Jos Jumala tekee tällaisen ihmeen, miksei hän voi tehdä muitakin ihmeitä? Jeesuksen kuolema ja ylösnousemus on koko kristinuskon ydin. Sen varassa Raamattu kaatuu tai seisoo. Jos siihen ei usko, kristinuskosta ei jää mitään jäljelle. Jos taas sen uskon, minun on johdonmukaista uskoa kaikki, mitä Kristus muutoin opettaa Raamatussa apostolien ja profeettojen kautta.

Luottamus Jumalan sanaan ja evankeliumin ilo ja varmuus kulkevat käsi kädessä. Aikamme pahimpia ilonpilaajia ovat sellaiset opit, joilla nakerretaan luottamusta Raamattuun Jumalan sanana. Jos Jumala ei ole pyhä Jumala, joka tuomitsee Raamatussa kerrotulla tavalla synnin – myös homoseksuaalisen käyttäytymisen kohdalla, miksi Jumalan Pojan täytyi kuolla? Jos kiellämme ihmisiltä oikeuden synnin tuntoon, varastamme heiltä myös evankeliumin ilon ja varmuuden. Varmuus taivaasta lepää sen varassa, että Kristus on varmasti sovittanut todelliset syntimme ja noussut ylös kuolleista.

Avioliittomoraalin rappioon liittyy olennaisesti seksuaalisten poikkeavuuksien nousu ja levittäytyminen. Korkealla kirkollisella tasolla sellainen sai julkista ymmärtämystä 1993. Asser Stenbäck, psykiatrian professori, muistutti välittömästi kirjasessaan (SLEY-Kirjat), etteivät seksuaaliset poikkeavuudet sisällä luomislahjaa, vaan ovat kehityshäiriö, josta saattoi myös tervehtyä. "Anatomian vastainen elämä on luonnonvastaista".

Päivi Räsänen on kirjoittanut kysymyksestä tiiviin informatiokirjasen. Kansanedustajana hän selvittää asiaan liittyvää yhteiskunnan säännöstöä. Lääkärinä hän valottaa ilmiötä ihmisen psyyken häiriönä ja perheen aseman hämärtäjänä. Kristittyinä kirjoittaja kokoaa asiassa Raamatun yksiselitteiset opetuksiset, Jumalan tahdon.

Seksuaalisuus on Jumalan hyvä ja kaunis luomislahja. Jumala on luonut ihmisen mieheksi ja naiseksi. Mutta Jumalan luomistahdosta irtireväistynä siitä muodostuu tuhovoima. Sukupuolisen poikkeavuuden toteuttamisen sanktiot on rikoslaista poistettu. "Suvaitsevaisuuden" nimissä kirkko ei kuitenkaan voi hyväksyä sukupuolisen poikkeavuuden, huoruuden tai haureuden mallia työntekijöidensääkään välityksellä. Kristus on kärsinyt Jumalan Raamatussa eri synneille asettamat rangaistukset ne poistaen (Joh.8:1-11). Asian suhteen Jumalan tahto on jatkuvasti voimassa. Jumalallinen rakkaus kutsuu kristittyjä uskossa kantamaan kaikki syntinsä, myös seksuaalielämän synnit, Kristuksen parannettaviksi. Siten Kristuksen Hengen avulla kuoletamme ruumiin teot (Room. 8:13). **Rovasti Eero Parvio**

Tämä vihko jatkaa Suomen Luther-säätiön **Aamutähti-sarjaa**, joka keskittyy uskonelämän peruskysymyksiin. Sarjaa toimittavat rovasti, teol.lis **Simo Ki-
viranta** ja pastori **Juhana Pohjola**.

Suomen Luther-säätiö

Aamutähti

Nro 29.

ISBN 952- 5409-24-4